

אוטה וליש

גרסה בוגרת:

שלום חבר'ה, מה שלומכם?
תגידו, מישהו מכם שמע פעם על
מגילת העצמאות?
מגילת העצמאות היא המסמך
שבו הכריזו על מדינת ישראל. לא
שמעתם עליו? טוב, אספר לכם
מיד סיפור עליה. אבל לפני כן,
אהיה מנומס ואציג את עצמי.

קוראים לי אוטה וליש, ועליתי לארץ ישראל לפני כמעט 90 שנה באנייה רעועה, עם המון אנשים. יצאנו מאירופה ובאנו לארץ ישראל בחושך, בלי שהבריטים, ששלטו אז בארץ יראו. וואו, זה היה מפחיד. קוראים לזה אניית מעפילים, זה היה לא חוקי לפי הבריטים, אבל האמנו שמדינת ישראל שייכת ליהודים! בכל אופן, אחרי שמצאתי דירה יפה בעיר שנקראת הרצליה, המשכתי לעבוד בתחום שאני הכי אוהב ועליו התחנכתי - בגרפיקה ואמנות. אמנם חשבתי בהתחלה שאעסוק בתחום של החקלאות, כי באותם ימים כל מי שהיה ציוני, עסק בעבודת האדמה, אבל הלב שלי תמיד נמשך לציור. כבר כשהייתי בכיתה ד', במדינה שבה גדלתי, באוסטרליה, אהבתי מאד לצייר וההורים שלי שלחו אותי לחוג ציור. הייתי צייר מעולה!

אז בארץ ישראל פתחתי עסק לגרפיקה והשם שלי התפרסם. יום אחד התקשרו אלי מהמשרד של ראש הממשלה הראשון, דוד בן גוריון. אמרו לי שהוא הולך להכריז על הקמת מדינת ישראל וביקשו ממני לעצב את מגילת העצמאות, שעליה כולם יחתמו. זה היה רגע מרגש מאד, שלא אשכח אותו אף פעם. טוב, אם להודות על האמת זה קרה קצת בטעות, כי מי שהיה אמור לכתוב את המגילה עשה איזו טעות ושפך דיו על המגילה, אז קראו לי. אבל האמת? לא בטוח שזה משנה, כי בסוף אני זה שכתבתי את המגילה שכולם מכירים.

לקחתי את העט ביד וממש הרגשתי רעידות בידיים. אתם יכולים לדמיין את זה? מדינת ישראל קמה, ואני אוטה וליש, הילד מאוסטרליה, זוכה לכתוב את מגילת העצמאות שלה? אין יותר מרגש מזה. כמה רציתי שההורים שלי יראו את זה ויהיו גאים בי.

אתם יודעים? הייתי גם שותף בניסיונות לעצב את הדגל של המדינה החדשה. הייתה אז תחרות בין מעצבים שונים. לצערי, הדגל שאני עיצבתי לא נבחר. אבל לא נורא, העיקר שהייתי שותף. הייתי ציוני אמיתי. אחרי זה, זכיתי לעצב הרבה דברים בארץ ישראל הצעירה. בולים, שטרות והרבה כרזות שהגיעו לכל העולם.

חבר'ה, אני רוצה לומר לכם שזו זכות אדירה עבורי, הילד הקטן שעלה לארץ, שזכיתי לחבר בין יהודים בכל העולם, באמצעות התחום שאני הכי אוהב - הציור. הצלחתי ליצור כרזות, סמלים וציורים שהגיעו לכל העולם, ויצרו חיבור בין יהודים שחיים במדינות שונות. לציור אין שפה, ולכן כולם יכולים להבין אותו. זכיתי ובזכות הציורים שלי יהודים התחברו והרגישו קרובים יותר אחד לשני.